

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא

עד.

פסקי. נקט: הוא קרא  
 ותכלתא. מן טילי שלום  
 שהיו שוכני בתים. כל  
 אבא חמרא. כלומר לרבה  
 היה קרוין אבא חמור. כעין  
 שקרוין לרבינו במס' אבינא:  
 סיכא. שטות: למא  
 הלכותא. פסקת ליה אי  
 למיחוי אי הלכה כבת  
 שטא דאמר בהי מנחות  
 ודף סא ג' וב' דהרי כמה  
 חושיין הוא נותן בית  
 שטא אומרים ארבע ובה  
 אומרים שלש. אמר רב  
 הונא ארבע (א) בתוך שלש  
 ומשולשת ארבע ו' והיה  
 אומר שלש בתוך שלש  
 ומשולשת שלש אמר רב  
 פפא הלכתא ד' בתוך ג'  
 ומשולשת ד' וכו'. לפה  
 (לך) למיכר בהי אביעי לך  
 למימי חושיין וחלויות כו':  
 אי לי שושבעתי. מן הלכות  
 מי ספר: והוא. ובה בר רב  
 הנה סבר לרפא שבעתא  
 דמכול קאמר ומשיה לא  
 הפך דשטר וצלה להחריב  
 העולם כמכיל. ורובנא ציית  
 ליה איכ' או לי לא היה  
 אמר אלא משום דבבלי  
 ערום לו צד: אחרוך.  
 הנוו בכבי דעמא אצ"ר  
 דאמשורו כביא משום  
 דיגנום מחרפי ליש: את  
 ואחרו לך היבא דנשק  
 ארעא ורקתא. לא נשום  
 דמיחיו ליה סוף העולם  
 ממש משום דמחיל תיך  
 שנה היו העולם אלא סיקס  
 הראה לו כמכר אחד  
 ששם נשקין ומגילגל נגלג  
 ונשקין השמים והארץ  
 יחד ולא מיחיו ליה  
 ממש סוף העולם כי  
 אם מקיים נגלגל שמקיף  
 וסוכב ליש: לפילחאי.  
 כל שלי: כתיבי סברי  
 הסודא: כי נהרות: דאית  
 ליה קנא כעידא דבחישא  
 כהו. שחוסרת בהן מיס:  
 קרילחאי. קופסא: נחית

וגנו אפרקיד. שהיו שוכנין בפנים להזנות כשמוי יין: אפרקיד.  
 פניו למעלה. שפי"ש בלע"ו: ועייל טייעא סוסי בירכיה כו'. כלומר  
 ראיתי טייעא שהיה מהלך תחת כרכי המת רוכב על הגמל וזוממו  
 כדו ולא היה נוגע בו בכרכיה. וליכא שיכול טייעא ללכת תחת כרכי המת  
 וזוממו כדו ולא היה נוגע בו דלי שיעורא קאמר ולא ממש חזא מעשה  
 הכי הו"ל לממר ועייל פרשא מומי בירכיה כו' אי נמי ועייל גבדא (א):  
 שקלי (א) קרנא. כנף העלית להציאו לפני  
 חמסיס ללמוד ממנו דלי ציית אי ככ"ש אי ככ"ה דלקמן: ולא הוה  
 מספיקו לך. בהמות שהיינו רוכבין לא היו יכולין לילך: כל אכלא חמרא.  
 רבה נר בר חנה היינו רבי אכלא חמרא וכל בר בר חנה סיכסא למאי הלכתא  
 עבדת הכי למודע אי כבית שמואי אי כבית הלל איבעי לך למימי חושיין ולמימיני  
 חוליות א"ל תא אחוי לך (א) הר סיני אולי חזאי דהדרא ליה עקרבא וקיימא כי חמרי  
 הוורתי שמעתי בת קול שאומרת אוי לי שושבעתי ועכשיו שושבעתי מי (א) מפר לי כי  
 אתאי לקמיה דרבנן אמרו לי כל אבא חמרא כל בר בר חנה סיכסא היה לך לומר מופל  
 לך (א) והוא סבר דלמא שבועתא דמכול הוא ורבנא א"כ אוי לי למה א"ל יתא אחוי  
 לך בלועי דקרח חזאי תרי ביזעי והוה קא מפקי קומרא שקל"ג גבא דעמרא ואמשינה  
 כביא ודעציתה בראשה דרומחא ועייליה החם וכי אפיק הוה איחרך איהרובי אמר  
 לי אצית מאי שמעת ושמעית דהוה אמרין משה ותורתו אמת והן בדאין אמר לי כל  
 תלתי יומי מהדר להו גיהנם להכא כבשר בקלחת  
 אמרי הבי משה ותורתו אמת והן בדאין אמר לי תא אחוי לך היכא דנשקי  
 ארעא ורקיעא אהרדי (א) שקלחא לסילתאי אתנחתא  
 כבוותא דרקיעא אדמצלינא בעיתה ולא אשכחיתה  
 אמינא ליה איכא גבבי הכא אמר לי האי גלגלא  
 דרקיעא הוא דהדר נטר עד למחר (א) הכא ומשכחת  
 לה רבי יוחנן משתעי זימנא חדא הוה קא אולינן  
 בספינתא וחוינן ההוא כוורא דאפקיה לרישיה  
 מימא דמיין עייניה כתיבי סיהרי ונפון מיא מתרתי  
 (א) זימיה כתיבי מברי דסורא רב ספרא משתעי  
 זימנא חדא הוה קא אולינן בספינתא וחוינן  
 ההוא כוורא דאפקיה לרישיה מימא והוה ליה  
 קרני וחקיך עליה: אנא בריה קלה שבים והוינא  
 תלת מאה פרסי ואזילנא לפומא דלוייתן  
 אמר רב אישי ההוא עיזא דימא הוא דבחישא  
 ואית לה קרני רבי יוחנן משתעי זימנא חדא  
 הוה קא אולינן בספינתא וחוינן ההוא  
 היא קרטיליתא דהוה קא מקבעי בה אבנים  
 טובות ומרגליות והדרי לה מיני דכוורי  
 דמקרי כרשא נחית בר

יכירו לו הציאת נמוח נמלא שלעמיד יעמוד בלא ציית והמדרש  
 נמי אמי כשמואל והיה דלקמן יצאה בת קול ואמרה דביחבו  
 דכני חנינא בן דוסא עמידה למישדא בה חכלת לדיקיס  
 לעמיד לנא אחיא נמי כשמואל ועוד אמר ר"י דכני פירושו  
 דהיה שעתא דלי רמינן להו היינו שמשיימן בו ציית ומסקלס  
 אחו מיד להודיע שקייס מלות ציית לפי שהבגד חדש ולא הוה  
 צו ציית מעולם לרין להשיס בו וכן נהגיס בלרין אשכנו להשיס  
 ציית בטלית של מת עשהא ניכר שקייס מלות ציית ומיד מסקינן  
 (א): ועבשיו שנשבעתי כי מיפר לי. ומיהא דלמאי אין הקדוש  
 כרוך הוא מיפר בעלמא דהא מסקינן במסכת חגיגה (דף י.)  
 דנדרים של לן הפרה מדכתיב אשר נשבעתי וחזורי אלמנא  
 שהיא מיפר בעלמא דהא מסקינן במסכת חגיגה (דף י.)  
 דהיאך מיפר לעלמא והאמרינן בפרק אלו נדרים (מ"ג דף ס"א):  
 לא יחל דברו מיכן לחסם שאין מיפר לעלמא והא דהיה  
 ארבעה נדרים (שם דף כ"ג) גבי ההוא קרנא דשרא  
 לנפשיה לא שרא לנפשיה ממש אלא כלומר אשכח  
 פיתחא לנפשיה אכל רבנן שרו ליה: שמגיע

וגנו אפרקיד. שהיו שוכנין בפנים להזנות כשמוי יין: אפרקיד.  
 פניו למעלה. שפי"ש בלע"ו: ועייל טייעא סוסי בירכיה כו'. כלומר  
 ראיתי טייעא שהיה מהלך תחת כרכי המת רוכב על הגמל וזוממו  
 כדו ולא היה נוגע בו בכרכיה. וליכא שיכול טייעא ללכת תחת כרכי המת  
 וזוממו כדו ולא היה נוגע בו דלי שיעורא קאמר ולא ממש חזא מעשה  
 הכי הו"ל לממר ועייל פרשא מומי בירכיה כו' אי נמי ועייל גבדא (א):  
 שקלי (א) קרנא. כנף העלית להציאו לפני חמסיס ללמוד ממנו דלי ציית אי  
 ככ"ש אי ככ"ה דלקמן: ולא הוה מספיקו לך. בהמות שהיינו רוכבין  
 לא היו יכולין לילך: כל אכלא חמרא. רבה נר בר חנה היינו רבי אכלא  
 חמרא וכל בר בר חנה סיכסא למאי הלכתא עבדת הכי למודע אי  
 כבית שמואי אי כבית הלל איבעי לך למימיני חושיין ולמימיני חוליות  
 א"ל תא אחוי לך (א) הר סיני אולי חזאי דהדרא ליה עקרבא וקיימא כי חמרי  
 הוורתי שמעתי בת קול שאומרת אוי לי שושבעתי ועכשיו שושבעתי מי (א) מפר לי כי  
 אתאי לקמיה דרבנן אמרו לי כל אבא חמרא כל בר בר חנה סיכסא היה לך לומר מופל  
 לך (א) והוא סבר דלמא שבועתא דמכול הוא ורבנא א"כ אוי לי למה א"ל יתא אחוי  
 לך בלועי דקרח חזאי תרי ביזעי והוה קא מפקי קומרא שקל"ג גבא דעמרא ואמשינה  
 כביא ודעציתה בראשה דרומחא ועייליה החם וכי אפיק הוה איחרך איהרובי אמר  
 לי אצית מאי שמעת ושמעית דהוה אמרין משה ותורתו אמת והן בדאין אמר לי כל  
 תלתי יומי מהדר להו גיהנם להכא כבשר בקלחת אמרי הבי משה ותורתו  
 אמת והן בדאין אמר לי תא אחוי לך היכא דנשקי ארעא ורקיעא אהרדי (א)  
 שקלחא לסילתאי אתנחתא כבוותא דרקיעא אדמצלינא בעיתה ולא אשכחיתה  
 אמינא ליה איכא גבבי הכא אמר לי האי גלגלא דרקיעא הוא דהדר נטר  
 עד למחר (א) הכא ומשכחת לה רבי יוחנן משתעי זימנא חדא הוה קא  
 אולינן בספינתא וחוינן ההוא כוורא דאפקיה לרישיה מימא דמיין עייניה  
 כתיבי סיהרי ונפון מיא מתרתי (א) זימיה כתיבי מברי דסורא רב ספרא משתעי  
 זימנא חדא הוה קא אולינן בספינתא וחוינן ההוא כוורא דאפקיה לרישיה  
 מימא והוה ליה קרני וחקיך עליה: אנא בריה קלה שבים והוינא תלת מאה  
 פרסי ואזילנא לפומא דלוייתן אמר רב אישי ההוא עיזא דימא הוא דבחישא  
 ואית לה קרני רבי יוחנן משתעי זימנא חדא הוה קא אולינן בספינתא וחוינן  
 ההוא היא קרטיליתא דהוה קא מקבעי בה אבנים טובות ומרגליות והדרי  
 לה מיני דכוורי דמקרי כרשא נחית בר

לעיו רש"י  
 שפי"ש (ש"ב) שפי"ש.  
 סיכב על נבו.  
 מוסף רש"י  
 בלועי דקרח. מקיס  
 שחלגלו לנס עתה קרמ  
 (מנהורין ק"ג). כוורא. קור.  
 שמתנו ילף עשן (ש"ס).  
 ואמשינה כביא. שרה  
 אחיה נמיס: לן מדי חיי שס  
 (ש"ס). אמר לי. ההוא טייעא  
 (ש"ס). ר. ואמרי הכי משה  
 אמר כו'. ששה כמה  
 פתחא רחא של יום יום  
 ילף ממש וימנע שמתין  
 משה ותורתו אמת י. (ש"ס).

וגנו אפרקיד. שהיו שוכנין בפנים להזנות כשמוי יין: אפרקיד.  
 פניו למעלה. שפי"ש בלע"ו: ועייל טייעא סוסי בירכיה כו'. כלומר  
 ראיתי טייעא שהיה מהלך תחת כרכי המת רוכב על הגמל וזוממו  
 כדו ולא היה נוגע בו בכרכיה. וליכא שיכול טייעא ללכת תחת כרכי המת  
 וזוממו כדו ולא היה נוגע בו דלי שיעורא קאמר ולא ממש חזא מעשה  
 הכי הו"ל לממר ועייל פרשא מומי בירכיה כו' אי נמי ועייל גבדא (א):  
 שקלי (א) קרנא. כנף העלית להציאו לפני חמסיס ללמוד ממנו דלי ציית אי  
 ככ"ש אי ככ"ה דלקמן: ולא הוה מספיקו לך. בהמות שהיינו רוכבין  
 לא היו יכולין לילך: כל אכלא חמרא. רבה נר בר חנה היינו רבי אכלא  
 חמרא וכל בר בר חנה סיכסא למאי הלכתא עבדת הכי למודע אי  
 כבית שמואי אי כבית הלל איבעי לך למימיני חושיין ולמימיני חוליות  
 א"ל תא אחוי לך (א) הר סיני אולי חזאי דהדרא ליה עקרבא וקיימא כי חמרי  
 הוורתי שמעתי בת קול שאומרת אוי לי שושבעתי ועכשיו שושבעתי מי (א) מפר לי כי  
 אתאי לקמיה דרבנן אמרו לי כל אבא חמרא כל בר בר חנה סיכסא היה לך לומר מופל  
 לך (א) והוא סבר דלמא שבועתא דמכול הוא ורבנא א"כ אוי לי למה א"ל יתא אחוי  
 לך בלועי דקרח חזאי תרי ביזעי והוה קא מפקי קומרא שקל"ג גבא דעמרא ואמשינה  
 כביא ודעציתה בראשה דרומחא ועייליה החם וכי אפיק הוה איחרך איהרובי אמר  
 לי אצית מאי שמעת ושמעית דהוה אמרין משה ותורתו אמת והן בדאין אמר לי כל  
 תלתי יומי מהדר להו גיהנם להכא כבשר בקלחת אמרי הבי משה ותורתו  
 אמת והן בדאין אמר לי תא אחוי לך היכא דנשקי ארעא ורקיעא אהרדי (א)  
 שקלחא לסילתאי אתנחתא כבוותא דרקיעא אדמצלינא בעיתה ולא אשכחיתה  
 אמינא ליה איכא גבבי הכא אמר לי האי גלגלא דרקיעא הוא דהדר נטר  
 עד למחר (א) הכא ומשכחת לה רבי יוחנן משתעי זימנא חדא הוה קא  
 אולינן בספינתא וחוינן ההוא כוורא דאפקיה לרישיה מימא דמיין עייניה  
 כתיבי סיהרי ונפון מיא מתרתי (א) זימיה כתיבי מברי דסורא רב ספרא משתעי  
 זימנא חדא הוה קא אולינן בספינתא וחוינן ההוא כוורא דאפקיה לרישיה  
 מימא והוה ליה קרני וחקיך עליה: אנא בריה קלה שבים והוינא תלת מאה  
 פרסי ואזילנא לפומא דלוייתן אמר רב אישי ההוא עיזא דימא הוא דבחישא  
 ואית לה קרני רבי יוחנן משתעי זימנא חדא הוה קא אולינן בספינתא וחוינן  
 ההוא היא קרטיליתא דהוה קא מקבעי בה אבנים טובות ומרגליות והדרי  
 לה מיני דכוורי דמקרי כרשא נחית בר